24/07/2020

«Παραχαράξαμε την ιστορία μας. Αδιαφορήσαμε για την πίστη μας»

/ Αγία Σοφία

Συγκλονίστηκαν οι καρδιές του πλήθους του Κλήρου και του Λαού που κατέκλυσαν τον νέο Ιερό Ναό του Αγίου Αποστόλου Ανδρέου Πατρών και τα πέριξ αυτού σήμερα το μεσημέρι (Παρασκευής 24.7.2020), στην εκδήλωση προσευχής προς τον Θεό για την Ορθοδοξία και το Γένος και διαμαρτυρίας και αγανάκτησης για την μετατροπή της Αγια Σοφιάς, από τους Τούρκους, σε τζαμί.

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρών, στην γεμάτη πατριωτικό ενθουσιασμό και ορθόδοξο παλμό, ανέφερε μεταξύ των άλλων τα εξής:

Ακουέτωσαν Λαοί και πάντες οι ισχυροί της γης

Θρηνήτωσαν οι Έλληνες όπου γης

Πενθήτωσαν όρη και βουνοί

Ρανάτωσαν οι ουρανοί όμβρον δακρύων πικρών

Γιατί,

« Στην πόρτα της Αγια Σοφιάς που σφάλισεν

ενός αγγέλου χέρι,

διπλοσφαγμένος έπεσε και πάλιν ο δικέφαλος

απ’ τ’ άπιστο του Τούρκου το μαχαίρι».

Ακουέτωσαν κραυγήν οι γηγενείς και θρήνον της νύμφης του Βοσπόρου,

Της μαρτυρικής Επταλόφου, της αιματοπισμένης και αιμοφύρτου Βασιλίδος των Πόλεων,

«**η σκλάβα πόλη κάθεται στο Βόσπορο και κλαίει και πονεμένη λέει:**

Μον’ ένα δώρο καρτερούν τα μάτια μου και κλαίνε

ατίμητο στα ατίμητα ελευθεριά το λένε…»

Κωνσταντινούπολη, Αγια Σοφιά μας,

Ψυχή μας καρδιά μας, πόλη δικιά μας,

Ουρανέ του κόσμου. Είσαι δικιά μας,

Πόλη μη κλαίς, θ’άρθει καιρός…

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Σεβασμιώτατος ανέφερε:

«**Ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί και δη και μάλιστα ως Ορθόδοξοι Έλληνες, διαμαρτυρόμεθα με όλη την δύναμη της ψυχής μας για την φρίκη και την βεβήλωση που βιώνει για μια ακόμη φορά ο Ορθόδοξος αυτός Χριστιανικός Ναός**, ο οποίος δυστυχώς χρησιμοποιείται ως εργαλείο από τον αδίστακτο Πρόεδρο της Τουρκίας, προκειμένου να ξεπεράση τις πολιτικές, οικονομικές και άλλες εσωτερικές του δυσκολίες και ακόμα αν θέλετε να εξυπηρετήση εκείνους που μισούν θανάσιμα την Ρωμηοσύνη.

Διαμαρτυρόμεθα για την ασέβεια, για την αυθάδεια, για την αδιαλλαξία, για την βαρβαρότητα, την οποία επιδεικνύει η Τουρκία για μια ακόμη φορά αποκαλύπτοντας το πραγματικό της πρόσωπο και τα αισθήματά της έναντι πολιτισμών και αξιών. Αυτά εξ’ άλλου τα στοιχεία ανέκαθεν εχαρακτήριζαν την γείτονα χώρα.
Αχνίζουν, αδελφοί μου, τα αίματα των Ελλήνων στην Κωνσταντινούπολη, κλαίνε οι περιουσίες τους, θρηνεί η Μικρασία, ο Πόντος και η Καππαδοκία για τις φρικτές

καταστροφές και τις γενοκτονίες.

Αιμόφυρτη η μεγαλόνησος, η Ελληνικοτάτη Κύπρος μας, μαρτυρεί τις τουρκικές ωμότητες, τις λεηλασίες, τις καταστροφές Εκκλησιών και Μοναστηρίων, τους διωγμούς των Ορθοδόξων και τους εποικισμούς των Ελληνικών εστιών.

Θρασύτατη η κεφαλή της γείτονος, κάθε τόσο, μη υπολογίζουσα ουδένα υψώνεται με διεκδικήσεις και απειλές. Όπως συμβαίνει κατ' αυτάς τας ημέρας στο Αιγαίο, όπου η προκλητικότης και η θρασύτης της Τουρκίας υπερέβη όρια και φραγμούς.

Πού είναι άραγε οι «Μεγάλοι της γης»; Πού είναι οι Διεθνείς Οργανισμοί; Πού είναι οι Ευρωπαίοι εταίροι μας, υποτίθεται χριστιανοί, ώστε να υψώσουν το ανάστημά τους, προκειμένου να σταματήσουν οι καταστροφές και βεβηλώσεις μνημείων;

Εις ποίας ενεργείας προέβησαν, προκειμένου να σταματήσουν την βαρβαρική επέλαση προς τη Δύση; Όταν ξέσπασε πυρκαγιά στην Παναγία των Παρισσίων, ξεσηκώθηκε, και καλώς έπραξε, όλος ο κόσμος, γιατί κατεστράφη ένα μνημείο. Τα ειδησεογραφικά πρακτορεία επί ημέρες είχαν ως πρώτο θέμα την φωτιά στην Παναγία των Παρισσίων. Τώρα που καταστρέφεται ένα μνημείο ασυγκρίτου μεγαλυτέρας αίγλης και αξίας, που είναι άρα γε η ευαισθησία των Χριστιανών και των αρμοδίων των Υπουργείων Πολιτισμού των χωρών του κόσμου;

Πού είναι η μνήμη τους, ώστε να φερθούν με ευγνωμοσύνη προς τον Λαό και το Γένος μας, που επί τόσους αιώνας εστάθη ανάχωμα και πλήρωσε με σκλαβιά και με μαρτύρια την προστασία της Δύσεως από την φωτιά και το μαχαίρι των απίστων;

Τι θα ήταν η Δύση, αν εμείς δεν κρατούσαμε τα στίφη των βαρβάρων, οι οποίοι τώρα δυστυχώς καταλαμβάνουν αμαχητί την Ευρωπαική Ήπειρο και ουχί μόνο, καταλύοντας ήθη και προσβάλλοντες θρησκείες και πολιτισμούς;

Ω και της φρικτής παπικής κωμωδίας και του εμπαιγμού! Το μόνο που μπόρεσε μετά δυσκολίας και ποιος γνωρίζει από ποιους πιεζόμενος ο Πάπας, το μόνο που μπόρεσε να αρθρώση, κάνοντας μάλλον αγγαρεία, ήτο να είπη ότι είναι «λυπημένος».

Τι άλλο άραγε θα μπορούσε να εκστομίση, τόσον ο συγκεκριμένος Πάπας, αλλά και οι προ αυτού και οι μετά απ' αυτόν, αφού οι Δυτικοί Σταυροφόροι αιματοκύλισαν την Ρωμηοσύνη και την Ορθοδοξία το 1204 και εσύλησαν και κατέλυσαν την δόξα της Βασιλίδος των πόλεων; Πώς θα μπορούσε να είπη τι ο Ποντίφηξ, όταν ακούωνται ακόμη οι θρήνοι και οι κλαυθμοί μέσα στην Αγια Σοφιά, από τις φοβερές και φρικτές καταστροφές το 1204;

Αλλά λύπη κατέλαβε την ψυχή μας και δια την αδιαφορία, την σιωπή, η τις χλιαρές δηλώσεις, ομοδόξων «αδελφών μας». Η Αγια Σοφιά δεν είναι «εσωτερικό πρόβλημα» της Τουρκίας, ως είπαν, ούτε θα εξυπηρετήση το γεγονός, ότι οι εισερχόμενοι δεν θα πληρώνουν εισιτήριο. Δεν θα ηδύνατο να ακουσθή πικρότερος λόγος απ' αυτόν.
Όμως ήλθεν η ώρα και της ιδικής μας αυτοκριτικής και του αυτοελέγχου.

Χρόνια τώρα, ὃπως ἐπανειλημμένως ἔχομε τονίσει, μειοδοτήσαμε ἒναντι τῆς ἀληθείας. Παραποιήσαμε, ἀλλοιώσαμε, παραχαράξαμε τήν ἱστορία μας. Ἀδιαφορήσαμε γιά τήν πίστη μας. Πάψαμε νά τιμᾶμε τίς θυσίες τῶν προγόνων μας. Ἀποκρύψαμε, σκοπίμως, ἀπό τά παιδιά μας τούς διωγμούς καί τούς κατατρεγμούς, τά μαρτύρια καί τούς εὐτελισμούς, τούς βιασμούς καί τίς σφαγές, τίς γενοκτονίες καί τίς καταστροφές πού ὑπέστημεν ἀπό τούς Τούρκους.
Ὑποτονικά ἑορτάσαμε καί ἑορτάζομε τίς Ἐθνικές μας Ἐπετείους. Παρεξηγήθη ἡ ἀγάπη πρός τήν Πατρίδα καί ἡ ἀναφορά στίς Ἐθνικές μας μνῆμες. Δῆθεν, γιά τήν καλή, ὃπως εἶπαν, γειτονία. Ποιός θά πληρώσῃ, ἆρα γε γι' αὐτά τά λάθη τόσων ἐτῶν; Ποιός θά τά διορθώσῃ καί μέ ποιό τρόπο; Πόσος χρόνος χρειάζεται, γιά νά ἀλλάξῃ ὁ ροῦς τῶν πραγμάτων; Ποιός θά λογοδοτήσῃ γιά τήν ἀνεξέλεγκτη εἴσοδο μουσουλμάνων στήν Πατρίδα μας; Τί θά γίνῃ μέ τήν πληθυσμιακή ἀλλοίωση στήν Ἑλλάδα;
Ἀγαπητοί μου, σήμερα στήν Κωνσταντινούπολη, στήν Πόλη τῆς καρδιᾶς μας, στή βασίλισσα τοῦ κόσμου, πραγματοποιεῖται ἓνα ἀνοσιούργημα κάτω ἀπό τά μάτια τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, οἱ ὁποῖοι ἀδιαφοροῦν δυστυχῶς γιά ὃ,τι πνευματικό, ὑψηλό καί θαυμάσιο ἐπίτευγμα ἐπί τῆς γῆς. Σήμερα πραγματοποιεῖται μιά ἀπό τίς μεγαλύτερες ἀδικίες στόν κόσμο καί συντελεῖται ἔγκλημα μέγιστον.

Γνωρίζομε ὃτι οἱ πάντες αἰσθάνονται μειονεκτικά, γιατί δέν μπόρεσαν οὒτε θά μπορέσουν ποτέ νά φτιάξουν Ἁγια Σοφιά, ὃπως οἱ Ρωμηοί, νά τήν στολίσουν μέ ψηφιδωτά, νά ἔχῃ ζωή τόσων αἰώνων. Δέν μπόρεσαν οὒτε θά μπορέσουν ποτέ, νά ὑψώσουν Παρθενῶνες μέ κάλλος τέτοιο πού νά προκαλῇ δέος στούς ὀφθαλμούς τῶν ἀνθρώπων καί ρίγος στίς καρδιές διαχρονικά.
Ἀδελφοί μου, μέσα στόν πόνο καί στήν θλίψη τῶν ἡμερῶν, εἴδαμε ἓνα καλό. Ξύπνησαν εὐτυχῶς οἱ Ἕλληνες.
Κάτι ἄρχισε νά ἀλλάζῃ σ' αὐτόν τόν τόπο. Ἡ βδελυρή πράξη τῶν Τούρκων ἐνήργησε ἀφυπνιστικά γιά τόν κοιμώμενο γίγαντα, γιά τόν Λαό μας δηλαδή, γιατί ἡ Ἁγια Σοφιά εἶναι ἡ ψυχή μας καί ἡ καρδιά μας. Εἶναι ὁ πόθος καί τό ὡράϊσμά μας. Εἶναι ἡ μεγάλη τοῦ Γένους Ἐκκλησιά, εἶναι τό κόσμημα τοῦ κόσμου, ἡ τοῦ κόσμου εὐκοσμία, γιά νά χρησιμοποιήσωμε τήν Ἐκκλησιαστική γλῶσσα.

Τό 2021 θά γιορτάσωμε τά 200 χρόνια ἀπό τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση. Πρέπει ὁ ἑορτασμός αὐτός νά εἶναι βροντερός, βαθύς, ἀντάξιος τῶν θυσιῶν τῶν προγόνων μας. Νά εἶναι καί θά εἶναι μιά ἀπάντηση στήν

Τουρκία γιά τά ἐγκλήματα πού ἔκαμε διαχρονικά.

Μιά πρόταση πρός τό Ὑπουργεῖο Παιδείας. Τήν ἔχομε ξανακάνῃ. Καιρός εἶναι, ἀντί γιά τίς πενταήμερες τῶν Σχολείων, γιά λόγους ἀναψυχῆς, νά ὁδηγήσωμε τά παιδιά μας νά προσκυνήσουν σέ τόπους ἱερούς, γιά νά βαπτίζωνται στά ἱερά νάματα τῆς φυλῆς μας ἀπό τήν ἀρχαία ἐποχή καί τήν λαμπρή βυζαντινή περίοδο, τήν Ὀρθοδοξία, τούς πόνους καί τούς καημούς τοῦ Γένους μέσα ἀπό τήν Ἁγία Λαύρα καί τό Μέγα Σπήλαιο. Γιά νά δοῦν τά παιδιά, τίς ρίζες τους καί νά καταλάβουν τί σημαίνει Ἑλλάδα, ὥστε νά νοιώθουν περηφάνεια γιά τήν καταγωγή τους.

Ἀκόμη θά ἤθελα νά διαβεβαιώσω ὅλους σας, ὅτι μέσα μας ὑπάρχει αὐτός ὁ ἐνθουσιασμός, ὥστε ἄν χρειασθῆ πρῶτοι ἐμεῖς, οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ Ἕλληνες Ἱερεῖς καί Καλόγεροι, μπροστάρηδες ὅπως κάναμε πάντα σ' αὐτόν τόν τόπο, θά ἀγωνισθοῦμε, δίδοντας καί τό αἷμα μας ἐάν χρειασθῆ γιά τήν Ὀρθόδοξη Πατρίδα μας. Δέν θά σιωπήσωμε καί στή συνέχεια γιά τίς ἀδικίες πού γίνονται εἰς βάρος τῆς Πίστεώς μας καί τῆς Πατρίδος μας. Δέν θά πάψωμε ἀγωνιζόμενοι γιά τά ἀπαράγραπτα δίκαιά μας, μή φειδώμενοι κόπων καί μόχθων καί αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς μας.

Αὐτή τήν στιγμή στρέφομε τόν νοῦν καί τήν καρδία μας στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο μας καί στόν πρῶτο τοῦ Γένους μας, στόν Παναγιώτατο καί Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο καί στούς περί αὐτόν Κληρικούς, μαζί του φρυκτωρούς τῆς Ὀρθοδοξίας καί τοῦ Γένους δηλώνοντας τόν σεβασμόν καί τήν ἀμέριστον συμπαράστασή μας εἰς ὅ,τι ἱερόν καί ἅγιον ὅλαις δυνάμεσι ὑπηρετοῦν.

Ἐπίσης στηρίζομε τήν ὅποια προσπάθεια καί ἐνέργεια τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως γιά τά ἀπαράγραπτα δίκαια τῆς Πατρίδος μας. Ὑπάρχει τό διεθνές δίκαιο, τό ὁποῖο καλῶς ἐπικαλοῦμεθα. Ἀλλ' ὅμως ὑπάρχει καί τό δικό μας, τό ἐθνικό Δίκαιο.

Αὐτές τίς ὧρες, ἀλλά καί πάντοτε ἔχομε ἀνάγκη ἀπό τήν ἑνότητα. Πρέπει νά γίνωμε, ἐάν δέν εἴμαστε ἕνα σῶμα, μιά ψυχή γιά τήν Πατρίδα μας, γιά τήν Ἑλλάδα μας.

Ἡ Ἁγια Σοφιά, ἔστω καί ἄν τῆς ἄλλαξαν τό ὄνομα της οἱ βάρβαροι στίς πινακίδες, λέγοντάς την «μεγάλο τζαμί», θά εἶναι γιά μᾶς «Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησιά, ἡ Ἁγια Σοφιά μας». Ἡ κλειστή πύλη γι' αὐτούς θά εἶναι ὁ τρόμος τους γιατί κάποτε θά ἀνοίξῃ. Ἡ Ἁγια Σοφιά εἶναι τό κέντρο τοῦ κόσμου, εἶναι ὁ ὀμφαλός τῆς γῆς. Δέν εἶναι δική τους. Τήν ἔκλεψαν καί τήν κατέχουν μέ τό σπαθί καί τή βία. Ὁ Μαρμαρωμένος Βασιληᾶς εἶναι ὁ ἐφιάλτης πού δέν τούς ἀφήνει νά ἡσυχάσουν ἡμέρα καί νύκτα, γιατί γνωρίζουν ὅτι θά ξυπνήσῃ καί θά προβάλλῃ μέ τό σπαθί του γιά νά ἐλευθερώσῃ τήν Μεγάλη Ἐκκλησιά ἀπό τά βέβηλα χέρια τους...»

Ὁ Σεβασμιώτατος ἔκλεισε τήν ὁμιλία του μέ στίχους νεωτέρου μουσικοσυνθέτου (Σπανουδάκης):

«Πόλη γλυκιὰ Πόλη δική μας

Πόλη τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ

Πόλη καημὸς ποὺ γίνες τραγούδι ἐδῶ

μὴ κλαῖς θὰ’ρθῃ ὁ καιρὸς, θὰ’ρθῃ ὁ καιρὸς

Πόλη χρυσὴ Πόλη τοῦ ἥλιου

Πόλη μητέρα κι ἀδερφὴ

Πόλη λυγμὸς ποὺ γίνε λουλούδι ἐδῶ

μὴ κλαῖς θὰ’ρθῃ ὁ καιρὸς θὰ’ρθῃ ὁ καιρὸς

Μέσα σ’ὄνειρο σ’εἶδα ξανὰ

ὅλο φῶς ὅπως ἤσουν παλιὰ

καὶ στὰ μάτια σου ἡ Ἁγία Σοφία

ἕνα δάκρυ ποὺ ἀκόμα κυλᾶ

Πόλη γλυκιὰ ἀγαπημένη

μία ζωὴ σ’ἀποζητῶ

εἶσαι ἐκεῖ κι ὅμως σὲ ἀγγίζω ἐδῶ

μὴ κλαῖς θὰ’ρθῃ ὁ καιρὸς θὰ’ρθῃ ὁ καιρὸς

Πόλη ζωὴ Πόλη ἐλπίδα

Πόλη Θεοῦ Πόλη ὅλο φῶς

Πόλη γλυκειὰ ποὺ γινες Πατρίδα ἐδῶ

μὴ κλαῖς θὰ’ρθῃ ὁ καιρὸς θὰ’ρθῃ ὁ καιρὸς

Πόλη γλυκιὰ Πόλη δική μας

Πόλη τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ

Πόλη καημὸς ποὺ γίνε τραγούδι ἐδῶ

μὴ κλαῖς θὰ’ρθῃ ὁ καιρὸς θὰ’ρθῃ ὁ καιρός.

Στήν ἐκδήλωση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν συμμετεῖχαν ἅπαντες οἱ Κληρικοί, Ἐκπρόσωποι Ἀρχῶν καί Φορέων, σύλλογοι μέ τίς ἐθνικές ἐνδυμασίες καί τά λάβαρά τους καί πλῆθος Λαοῦ. Τά πατριωτικά συναισθήματα, ὁ πόνος καί ὁ ἐνθουσιασμός ἐξεδηλώθησαν ἔντονα, ὥστε νά συγκλονισθοῦν οἱ καρδιές καί νά κλαύσουν ἀκόμα καί οἱ κολῶνες τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.
Ἐκτός ἀπό τούς ὕμνους τῆς Παρακλήσεως ἀκούστηκαν παραδοσιακά τραγούδια γιά τήν Πόλη καί τήν Ἁγια Σοφιά, ἐψάλη τό « Τῇ Ὑπερμάχῳ» ἀπ ‘ ὅλους καί ὁ Ἐθνικός Ὕμνος.
Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.